

Το κράτος μας στηρίχθηκε στο ρουσφέτι

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ: Η πολιτική ηγεσία έχει παραδώσει τον κόσμο μας στους τραπεζίτες

Η πολιτική ηγεσία έχει παραδώσει τον κόσμο μας στους τραπεζίτες και στους περιβόητους οίκους αξιολόγησης και τα hedge funds, επισμαίνει ο Σύμβουλος Προέδρου και Γενικού Διευθυντή ΑΠΕ/ΜΠΕ Ανδρέας Χριστοδουλίδης, ο οποίος μίλησε πρόσφατα στην Κύπρο για τον δημοσιογραφικό λόγο. Όσον αφορά την Ελλάδα, πιστεύει πως θα τα καταφέρει, με δυσκολίες, με σοβαρά προβλήματα, με μεγάλη προσπάθεια και θυσίες.

Από τα πρώτα μέλη του ΠΑΣΟΚ, πώς νιώθετε σήμερα; Καθόλου ευχάριστα, βεβαίως το δικό μας όραμα ήταν πολύ διαφορετικό από την τραγική κατάσταση που ζούμε σήμερα. Τα λάθη μας υπαρκτά, αναγνωρίζονται ήδη από διάφορα στελέχη και βεβαίως από τον κόσμο, ο οποίος διερωτάται γιατί;

Από την εποχή του Αντρέα Παπανδρέου ξεκίνησαν τα λάθη; Πολύ πιο πριν. Δυστυχώς κράτος, με τη σωστή έννοια του όρου, δεν συγκροτήθηκε στην Ελλάδα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, για να μην πάμε πιο πέρα. Ήταν η κατοχή, ο εμφύλιος, η δικτατορία και στη συνέχεια η απουσία ενός πολιτικού κόμματος που να λειτουργήσει δημοκρατικά και να ανταποκριθεί στις ανάγκες της εποχής. Με τη μεταπολίτευση αναπτύχθηκαν ορισμένοι θεσμοί, αλλά δεν συγκροτήθηκε «κράτος δικαίου», όπως το ήθελε ο Γεώργιος Παπανδρέου. Σήμερα έχουμε ένα κράτος, το οποίο στηρίχθηκε στο ρουσφέτι. Υπήρξαν βέβαια πολιτικοί με όραμα όλα αυτά τα χρόνια, ο Αντρέας

Αν πας πίσω θα δεις πώς συγκροτήθηκαν τα συνδικαλιστικά σωματεία ή οι αγροτικοί συνεταιρισμοί, πώς ελέγχονταν, πώς λειτουργούσαν και μετά τη δικτατορία, με κρατικές επιδοτήσεις, με κομματικές διοικήσεις

Παπανδρέου, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, αλλά η συγκρότηση και η λειτουργία ενός κράτους δεν στηρίζεται μονάχα σ' έναν καλό ηγέτη.

Συνήθως είναι ο περίγυρος των ηγετών που κάνει τη ζημιά; Ο περίγυρος, η αδυναμία ουσιαστικής παρέμβασης μιας κυβέρνησης στο σύνολό της, η απουσία ελέγχου των κομματικών λειτουργιών και η περιορισμένη συμμετοχή της κοινωνίας. Είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργήσε συνολικά η ελληνική κοινωνία. Οι θεσμοί. Αν πας πίσω θα δεις πώς συγκροτήθηκαν τα συνδικαλιστικά σωματεία ή οι αγροτικοί συνεταιρισμοί, πώς ελέγχονταν, πώς λειτουργούσαν και μετά τη δικτατορία, με κρατικές επιδοτήσεις, με κομματικές διοικήσεις.

Διαδή εταρώμενα. Αν δεν έχεις ως κίνημα τη δυνατότητα της οικονομικής ανεξαρτησίας, θα είσαι πάντα κάτω από κάποιο έλεγχο, και μην ξεχνάμε ότι οι ηγεσίες των διαφόρων θεσμών ήταν πάντοτε κομματικά τοποθετημένες. Ο κομματικός κοφθαλμός λώροσ έδινε την κατεύθυνση! Σε ορισμένες περιπτώσεις που λειτουργήσαν σωστά, απέδωσαν. Το πρόβλημα είναι ότι αυτά που κερδίσαμε (π.χ. τα Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα-MOP) έμειναν στον αέρα, γιατί δεν στηρίχθηκαν σε γεράς βάσεις.

Εγώ δεν είμαι οικονομολόγος, αλλά είναι φανερό ότι νοσεί η γη ολόκληρη, δεν είναι μόνο η Ελλάδα. Η παγκοσμιοποίηση κατέστρεψε το κοινωνικό κράτος. Απορρύνισε τους κανόνες του «υγιούς» καπιταλισμού! Η πολιτική ηγεσία έχει παραδώσει τον κόσμο μας στους τραπεζίτες και στους περιβόητους οίκους αξιολόγησης και τα hedge funds. Οι ίδιοι άνθρωποι που διαχειρίζονται τη διακίνηση του τραπεζικού χρήματος, οι ίδιοι σε αξιολογούν και αυτοί αποφασίζουν αν θα πάρεις δάνειο, με τι τόκο θα το πάρεις και πώς θα αποπληρωθεί. Τελικά τι κάνει μια εθνική κυβέρνηση! Είμαστε σε μια κατάσταση που δεν μπορεί να την ανεχθεί κανείς.

Ποια είναι η λύση; Πριν λίγες ημέρες στην κυριακάτικη «Ελευθεροτυπία» γίνεται αναφορά σ' ένα βιβλίο του καθηγητή του Πανεπιστημίου της Τουλούςε -1 Φρανσουά Μορέν και καταγράφεται μια συνέντευξη του. Ο Γάλλος καθηγητής ζητά τον πολιτικό και δημοκρατικό έλεγχο του χρηματοπιστωτικού συστήματος και τονίζει «επιτέλους κάντε κάτι, βάλτε ένα φραγμό, πάρτε κάποιες αποφάσεις, λειτουργήστε ως ηγεσία του κόσμου μας» διαφορετικά θα εί-

Πρέπει κάποιος που «φτιάχτηκαν» να πληρώσουν

Μπορούσε η Ελλάδα να πείσει να πάρει καλύτερους όρους; Δεν είναι εύκολο να απαντήσει κανείς χωρίς να ξέρει τα δεδομένα. Το πρόβλημα έχει καταγραφεί, η λύση έχει προταθεί εδώ και καιρό από τους «συμμάχους» δανειστές μας και ξέρουμε πολύ καλά προς τα πού πάμε. Αλλά για να ακολουθήσεις πιο σωστές επιλογές, για να πετύχεις π.χ. τους στόχους της καταπολέμησης της φοροδιαφυγής σημαίνει ότι συγκροτείς κράτος, αλλάζεις τη νοοτροπία της ίδιας της κοινωνίας ώστε να μην αποδέχεται τους φοροφυγάδες και πολλά άλλα.

Αυτό δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη. Συμφωνώ. Πρέπει να κτίσεις τη βάση. Αλλά πρέπει κάποιος που «φτιάχτηκαν» να πληρώσουν και αυτοί. Βρες αυτούς που έβγαλαν έξω τα κεφάλαια, αυτούς που έχουν τεράστια περιουσία και δεν πλήρωναν, αυτό είναι πιο εύκολο από τη φοροδιαφυγή.

Γ' αυτό αγανάκτησε ο κόσμος και θέλει να πληρώσουν οι υπεύθυνοι. Αγανάκτηση συνολικά υπάρχει και ειδικά στα νέα παιδιά που έχουν τεράστια προσόντα και δεν μπορούν να βρουν εργασία, δεν καταλαβαίνουν πώς λειτουργούσε το σύστημα, γιατί συμβαίνουν όλα αυτά.

μαστε στα χέρια αυτών των ανθρώπων. Οι προειδοποιήσεις είναι πολλές, όπως ο συντηρητικός Αμερικανός αρθρογράφος Τόμας Φρίντμαν, ο οποίος, όταν ξεκίνησε η αμερικανική κρίση, έγραφε ότι ξέρουμε τους ενόχους και κατονόμασε τις τράπεζες και τα μεγάλα επενδυτικά funds, προειδοποιούσε μάλιστα ότι η επόμενη κρίση θα έλθει από αυτούς που θα θέλουν να ελέγξουν την ενέργεια!

Βέβαια το σύστημα αφήνει ανοικτά παράθυρα ώστε να καπλεούνται κάποια άτομα τα μεγάλα έσοδα. Ναι, η περιβόητη παγκοσμιοποίηση, η οποία εμφανίστηκε σαν να ήταν η μεγάλη σωτηρία, τελικά αποδείχτηκε ότι ήταν η μεγάλη μας καταστροφή. Διέλυσε το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος.

Η Ευρώπη απέτυχε; Ποια Ευρώπη; Ποιο είναι το όραμα της ευρωπαϊκής ηγεσίας σήμερα;

Η Μέρκελ και ο Σαρκοζί. Για πηγάμε λίγο πίσω να δεις τις προσωπικότητες όπως Μπτεράν, Κολ, Μπραντι, Πάλμε, που μιλούσαν και συγκινούσαν όχι μόνο τους δικούς τους πολίτες. Ακόμα και η μικρή Ελλάδα με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή και τον Αντρέα Παπανδρέου είχε άποψη που γινόταν σεβαστή. Σήμερα είμαστε σε ένα τέλμα και το μόνο που περιμένεις είναι να πει κάποιος αν θα πάρουμε ή όχι δάνειο! Το πιο απλό ερώτημα, γιατί πρέπει να δανειζόμαστε ο άλφα τραπεζίτης με 1% και αυτός ο τραπεζίτης να δανείζει το κράτος με 5%, δεν μπόρεσαν να το απαντήσουν!

Μήπως γιατί δεν διαπραγματεύθηκαν σωστά οι πολιτικές ηγεσίες; Δεν νομίζω, όλες οι πολιτικές ηγεσίες της Ελλάδας έχουν την ευθύνη τους γ' αυτό που ζούμε, όμως το πρόβλημα είναι γενικότερο. Γιατί δεν έγινε έλεγχος από τον μηχανισμό της Ευρωπαϊκής

Ένωσης τόσα χρόνια, όταν υπήρχαν μάλιστα κάποιες καταγγελίες;

Έγινε έλεγχος και έδωσαν λάθος στοιχεία. Γιατί δεν έλεγαν τα λάθος στοιχεία; Γιατί δεν τα ερεύνησαν όπως για παράδειγμα ερεύνησαν τα λάθος στοιχεία που είχαν δώσει παλαιότερα οι Ισπανοί για τους ελαιώνες τους; Διότι το σύστημα ήθελε να λειτουργήσει με αυτό τον τρόπο. Η πολιτική ηγεσία της ΕΕ είναι μέρος ενός συστήματος και αυτό πρέπει να δούμε πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί.

Πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί; Σίγουρα με πολιτικά κριτήρια, αλλά είναι φανερό ότι χρειάζονται και κάποια πρακτικά μέτρα. Χωρίς να υπάρξει ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει λύση, διότι αυτή τη στιγμή πληρώνεις μόνο τους τόκους. Πρέπει να περάσει στο στάδιο της παραγωγής και ανάπτυξης. Για να γίνει αυτό πρέπει να αναπροσαρμόσεις την οικονομία της χώρας σου. Τα κονδύλια που πήραμε από την κοινότητα έπρεπε να δοθούν για έργα υποδομής, και όχι για έργα επίδειξης ή ικανοποίησης των ψηφοφόρων. Αυτά όμως είναι πια παρελθόν. Έχουμε π.χ. τον αέρα και τον ήλιο, γιατί δεν φτιάξαμε υποδομές για αξιοποίηση της αιολικής και της ηλιακής ενέργειας;

«Δώστε ήλιο, να δώσουμε ευρώ», είπε ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε. Αυτό δεν σου είπα στην αρχή με την αναφορά μου στο άρθρο του Τόμας Φρίντμαν που τόνισε «προσέξτε τους ανθρώπους της ενέργειας»; Είναι ξεκάθαρο ότι η προσπάθεια που γίνεται τώρα είναι η συμπίεση προς τα κάτω τις αξίες και η υποχώρηση να πουλήσουμε το συμμότερο. Καμία αντίρρηση στο να γίνει αποκρατικοποίηση, αλλά χρειάζεται κάποιος χρόνος, σω-

στός προγραμματισμός.

Όταν είσαι οικονομικά πεσμένος, αναγκάζεσαι να πωλήσεις σε χαμηλές τιμές. Συμφωνώ και αυτό γίνεται αυτή τη στιγμή για να μην καταστραφεί ολοκληρωτικά. Το ερώτημα είναι αν θα μπορούσε να είναι κάπως διαφορετική η διαδικασία, με μια καλύτερη εσωτερική συγκρότηση, ίσως με εξεύρεση εσόδων από κάποιες άλλες πηγές, αλλά αυτό για να γίνει χρειάζεται συνένωση δυνάμεων.

Η οποία δεν υπάρχει. Δυστυχώς και αυτό είναι το μεγάλο λάθος. Τουλάχιστον τα δυο μεγάλα κόμματα θα έπρεπε να ενώσουν τις δυνάμεις τους, να καθήσουν κάτω και να βρουν μια κοινή γραμμή για να αντιμετωπιστεί η κρίση. Έγιναν προσπάθειες, δυστυχώς δεν καρποφόρησαν.

Προτάσεις το προσωπικό συμφέρον; Δεν θα έλεγα ότι η λειτουργία αυτών των ανθρώπων είναι σε ένα τέτοιο επίπεδο. Πιέζουν Παπανδρέου και Βενιζέλος, αλλά η εμμονή του Σαμαρά στο «πρώτα αποδέχεται αυτό που θέλω εγώ και μετά έρχομαι», είναι λάθος. Να έλθεις, να πεις τι προτείνεις, να πείσεις στο τραπέζι του συζητήσεων και να κερδίσεις πείθοντας τον αντίπαλο, τότε με ενοποιημένες δυνάμεις μπορείς να αντιπαραταχθείς στους Ευρωπαίους γραφειοκράτες που αποτελεσματικά.

Αυτό τι δένει; Είναι αυτό που ενοποιηθεί ορισμένα πράγματα, ότι δεν βλέπουμε ότι ο κόσμος θέλει διαφορετική πολιτική. Πιστεύω ότι θα μπορούσαν να γίνουν κάποιες κινήσεις που θα ήταν πολύ πιο αποδοτικές και αποτελεσματικές. Εξάλλου, αυτή είναι η πιο μεγάλη κρίση που περνά η Ελλάδα, τι άλλο περιμένουμε για να ενώσουμε τις δυνάμεις μας;

Να παραδεχτούμε ότι τα κάναμε θάλασσα...

Πήγατε στους Αγανακτισμένους; Ναι, αλλά το πρόβλημα δεν λύνεται μόνο με το να πάει κανείς στην Πλατεία Συντάγματος. Το θετικό σε αυτή την προσπάθεια είναι ότι το κίνημα αυτό έβαλε μια «σφραγίδα». Ο κόσμος κινητοποιήθηκε, θέλει να γίνει η αλλαγή προς μια εντελώς καινούργια κατεύθυνση. Να αφήσουμε πίσω τα λάθη του παρελθόντος, να σταματήσει η ρουσφετολογία, να λειτουργήσουν τα κόμματα με δημοκρατικό τρόπο, η αξιοκρατία να εκτιμάται και να ακούγεται η φωνή των πολιτών. Ο κόσμος θέλει ο ίδιος να αποφασίζει.

Όπως γινόταν στην αρχαία Ελλάδα; Είναι λίγο τραβηγμένο, δεν μπορεί να λειτουργήσει σήμερα η δημοκρατία με την έννοια αυτή, αλλά τα δημοψηφίσματα θα μπορούσαν να ενεργοποιηθούν. Να δούμε πώς πρέπει να λειτουργούν οι «άρχοι». Όλα αυτά θα πρέπει να τα ξαναδούμε με ένα διαφορετικό μάτι.

Ακούγονται ωραία, αλλά στην πράξη; Δεν χρειάζεται να

Με δυσκολίες και θυσίες θα καταφέρει η Ελλάδα

έχεις ένα όραμα για να κάνεις αλλαγές; Η αυτοοργάνωση που ξεκίνησε το ΠΑΣΟΚ το 1974 άφησε κάποιους θετικούς πυρήνες, έγιναν σημαντικές αλλαγές σε πολλά πράγματα, όμως στη διάρκεια της πολύχρονης εξουσίας οι δημοκρατικές διαδικασίες διαβρώθηκαν.

Μπορεί ο Γιώργος Παπανδρέου να κάνει το επόμενο βήμα; Αρκεί να λειτουργήσει σε ένα εντελώς καινούργιο πλαίσιο με όραμα και με εντελώς καινούργιες προοπτικές. Το θέμα είναι πώς υλοποιεί ορισμένα πράγματα, πώς τα προωθεί.

Τα προωθεί σωστά; Το αποτέλεσμα μετράει! Αυτό θα εκτιμηθεί στο τέλος. Χρειάζεται υπομονή και ειλικρίεια. Θα δούμε.

Θα πληρώσουν οι ένοχοι. Αν υπάρξουν αποδείξεις υποθέτω πως ναι.

Όλα εξαρτώνται από τα τεκμήρια που στην πορεία κάνουνται. Αυτή τη στιγμή διερευνώται σε βάθος όλα Siemens, υποβρύχια, ομόλογα κ.λπ.

Ο κόσμος νιώθει ότι δεν θα γίνει κάτι. Υπάρχει αυτός ο φόβος, γιατί ο κόσμος τώρα συνειδητοποιεί το μέγεθος του προβλήματος. Δεν πιστεύει αυτό που βλέπει μέρα με τη μέρα. Αλλά η νέα γενιά έχει ήδη πια «μεχρις εδώ και πέρα εμείς» που σημαίνει θέλει να συγκροτήσει τη χώρα με το δικό της όραμα και με τον τρόπο της.

Τι ζητά η νέα γενιά από σας; Να παραδεχτούμε ότι τα κάναμε θάλασσα. Να ζητήσουμε ειλικρινά συγγνώμη και να πούμε ότι είμαστε εδώ για να βοηθήσουμε με όλες τις δυνάμεις μας.

Η δική σας γενιά του '60 που ξεκίνησε με μεγάλα οράματα... βλέπουμε ότι ορισμένοι από τους εκπαιδευτές μας, σε διεθνές επίπεδο, σήμερα λειτουργούν ξανά σωστά, με αρχές. Υπάρχουν ευρωβουλευτές, όπως ο Ντανιέλ Κον Μπεντίτι, που λένε ότι δεν φταίει η Ελλάδα, αλλά όλοι εμείς, το σύστημα, και πρέπει να την βοηθήσουμε να ξεπεράσει το πρόβλημα.

Θα τα καταφέρει η Ελλάδα; Ναι, με δυσκολίες, με σοβαρά προβλήματα, με μεγάλη προσπάθεια και θυσίες, αλλά δεν γίνεται αλλιώς. Όπως λέχθηκε από τον καθηγητή Κωνσταντίνο Τσουκαλά, την «ύβριση» ακολουθεί η «νέμεσις» και αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι «ύβρις»!

Οι μπλόγκερ είναι οι νέες πηγές της εποχής μας

Πιέζουν τα ΜΜΕ, η τέταρτη εξουσία; Όχι ακόμα γιατί και αυτά έχουν διαβρωθεί. Δεν ήταν οι «Κέρβερροι» που έλεγχαν την εξουσία όλα αυτά τα χρόνια. Υπάρχουν βέβαια φωνές, αλλά εγώ δεν είδα συνολική αλλαγή ώστε να πούμε ότι έχουμε ΜΜΕ που δεν είναι κομματικά, αλλά εθνικά τοποθετημένα. Αξιοπίαστα. Ξέρεις ότι ακόμα και σήμερα, μετά από 25 χρόνια, οι τηλεοπτικοί σταθμοί λειτουργούν με προσωρινά άδεια;

Και στα σημεία που αναμενόμενοι δημοσιογράφοι; Δεν γνωρίζω. Αλλά οι μισοί δημοσιογράφοι έχουν παράλληλα θέσεις σε κυβερνητικά γραφεία, σε νομαρχίες, σε δήμους και σε τράπεζες. Αυτά είναι απίστευτα πράγματα και όμως έτσι είναι. Ευτυχώς το κλίμα αλλάζει. Επηρεάζει και η προσπάθεια που γίνεται σε διεθνές επίπεδο. Η Washington Post και η New York Times π.χ. παραδέχθηκαν ότι η διασαύρωση των πληροφοριών τους από το Πεντάγωνο για το Ιράκ, γινόταν από έμψυχο από την CIA Ιρακινούς εξόριστους και πως η κάλυψη της περιόδου πριν από την εισβολή είχε πολλές ανακρίβειες. Ζήτησαν συγγνώμη. Βλέπουμε σιγά-σιγά να επισπώνονται τα προβλήματα της

«δημοσιογραφίας της αγοράς» και να γίνονται προσπάθειες να γυρίσουμε στις παραδοσιακές δημοσιογραφικές αρχές.

Πού είναι; Λόγος αξιοπιστίας, ολοκληρωμένος βασισμένος στις γνώσεις όχι στα συμφέροντα. Τελείωσε το να κάθεται στο γραφείο και να περιμένεις το χαρτάκι του Πρακτορείου με την είδηση ή το φαξ της «άτυπης ενημέρωσης» που συνοδεύεται βέβαια με το «παρακαλούμε να μην αποδοθεί στο υπουργείο μας». Δυστυχώς αυτά δημοσιεύονταν ως «ειδήσεις» τα τελευταία χρόνια. Ο κόσμος αντέδρασε, δεν αγόραζε εφημερίδες, δεν εμπιστευόταν τα ΜΜΕ.

Βέβαια η κρίση των Μέσων ήταν πριν από την οικονομική κρίση. Εδώ και χρόνια ξεκίνησε η κατάρρευση. Τα συμφέροντα των ιδιοκτητών τέθηκαν πολλές φορές πάνω από τα συμφέροντα του πολίτη. Ο σκληρός ανταγωνισμός επέβαλε συχνά πολιτικές που δεν είχαν καμία σχέση με την παραδοσιακή δημοσιογραφία. Αντιθέτως, η επιδίωξη όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδος επηρέασε και στα δημοσιογραφικά τμήματα.

Βάλαμε ποτέ π.χ. το ερώτημα και κάναμε σε βάθος έρευνα, όχι απλά αντιγράφοντας συνήθως από αμερικανικά έντυπα, τι είναι οι περιβόητοι οίκοι που μας αξιολογούν και ποιο κρύ-

Η επιδίωξη όσο το δυνατόν μεγαλύτερου κέρδους επηρέασε και τα δημοσιογραφικά τμήματα

Η δύναμη των μπλόγκερ είναι πολύ μεγάλη; Είναι αυτό που είπε ο γνωστός μεγαλοεκδότης Rupert Murdoch σε ομιλία του προς τους Αμερικανούς εκδότες (2008), ότι η νέα γενιά δεν θέλει να αποφασίζουν κάποιος άλλος για την ατζέντα της ημέρας, θέλει να αποφασίζει η ίδια. Να εκφραστούν ελεύθερα. Οι ίδιοι να αποφασίζουν τι και πότε θα το δουν και πώς θα το αξιοποιήσουν. Τα τελευταία χρόνια τα ΜΜΕ είχαν μετατραπεί σε απόρρητα «φρούρια» με τους «δημοσιογράφους ιππότες» να ελέγχουν την «πύλη» της ενημέρωσης

(Gatekeepers) και να αποφασίζουν για όλο! Ο τρόπος κάλυψης των ειδήσεων δεν ικανοποιούσε τους πολίτες, αφού δεν απαντούσε στα πολλά ερωτήματα που είχαν. Η τεχνολογική επανάσταση οδήγησε σε βαθιές αλλαγές και έφερε τις πρώτες ρωγμές και αργότερα την πτώση του παραδοσιακού «μντιακού κάστρου». Οι πόρτες του «κάστρου» είναι πια ορθάνοικτες. Οι δημοσιογράφοι οφείλουν πλέον να αλλάξουν την κουλτούρα τους και τον τρόπο προεγγήσισης ενός γεγονότος και να κατανοήσουν όσο το δυνατόν καλύτερα τα νέα εργαλεία που τους προσφέρονται - blogs, twitter, πολυμεσική παραγωγή κ.λπ.

Αλλάζει και ο τρόπος γραφής; Ναι, οι αλλαγές αυτές οδήγησαν σύμφωνα με τον Kevin Marsh (BBC, College of Journalism) στον «θάνατο της δημοσιογραφικής γραφής» όπως την ξέραμε. Δηλαδή της «ανόδοτης πυραμίδας». Τα μπλόγκερ είναι πλέον μια πηγή που την αξιολογεί ο δημοσιογράφος. Σε απρόσπυον να κάνει κάποιες κινήσεις και να βάλεις στην ατζέντα σου θέματα που παλιά δεν τα έβαζες. Επιπλέον, πολλά μπλόγκερ έχουν μαρτυρίες από ανθρώπους που βρέθηκαν στον χώρο του γεγονότος, έβγαλαν φωτογραφίες, βίντεο και μπορεί να μιλήσουν αξιοπίαστα για το γεγονός. Οι μπλόγκερ είναι οι νέες πηγές της εποχής μας, οι οποίες πρέπει βέβαια να αξιολογούνται και να αξιοποιούνται.

